

Horia CRIOS

***POVEȘTI BĂZĂITE,
IAR UNELE:::
MIORLĂITE !***

Doctorul și Baba Hârca

A fost odată ca niciodată, a fost un băiețel zglobiu ca tine, cu părul castaniu și ochii mari, luminoși, dar mai neastâmpărat ca frunza plopului atinsă de vânt. Un singur cusur avea: nu era ascultător. Povețele bunicii ori ale părinților îi intrau pe-o ureche și pe cealaltă îi ieșeau, cum, de altfel, se întâmplă și altora. Ei, râzi tu, râzi, logofete, dar află, dragul moșului, că toate necazurile și tot ce-a pățimit el mai târziu, de aici i s-au tras.

Dacă mama lui îi spunea:

- Mihuț, să nu bei apă rece când ești înfierbântat, el tocmai pe dos făcea. Dacă bunica îl sfătuia să nu mai

chinuie pisicile ori căței, bombănea, așa cum faci și tu, lăsa botul de-un cot și o zbughea pe ușă ca o furtună. Și mai știi una? Vino să-ți spun la ureche, că-i tare rușine: nici să se spele pe mâini nu prea-i plăcea. Ei bine, pentru toate acestea bietul a plătit cu vârf și îndesat, de s-a făcut apoi Mihuț chiar cel mai bun copil. Ascultă numai să-ți povestesc mai departe. Odată, după ce jucase fotbal cu băieții în curtea școlii de-i curgea sudoarea râuri, râuri, a dat fuga la fântână, a băut apă și s-a întins pe iarbă, să se odihnească. Pe dată l-a furat somnul, ațipind. A doua zi, o fierbințeală pe Mihuț de credeai că se aprinde, nu alta. Pasă-mi-te, îl pândise și-l pălise în timpul somnului Răceala, dușmanul neîmpăcat al omului. A pătruns în corpul înfiebat al băiatului odată cu apa rece băută. Întâi a dat peste cap paznicii de la intrare apoi a pornit întins către temnițele încuiate unde zăceau în lanțuri niște pui de zmeoaică. Fără mare greutate i-a slobozit și le-a deschis toate ușile, ca să iasă și să se ducă unde le va fi voia. Potăile, simțindu-se libere, au început să se întindă pentru a-și dezmoști ciolanele, să scâncească și să schiaune ca ogarii când le dai

drumul după vânat. În ăst răstimp, în fundul unei râpe unde se ascunsese după scărmăneala ce-o primise de la cutezătoarea Viață, Baba Hârca își mângâia cucuiele și-și oblojea oasele rupte. Greu îi venea gândindu-se la vremurile bune de altădată...Ce mai timpuri apucase! Stăpână absolută, fără potrivnic, tot în chefuri și petreceri o ținea. Și acum, s-a găsit prăpădita, sfrijita, slăbănoaga de Viață să-i țină piept! Asta deoarece nu și-a pus niciodată mintea cu ea, răbdând-o pe fața pământului. Parcă o vedea cum se furișa ori se ascundea, ferindu-i-se din cale. Și astăzi, uită-te la ea, nerușinata! Înhăitata cu nemernicul de doctor, n-o lasă neam să trăiască...ba, câteodată, îi fură bucătura chiar de la gură. Păi să plesnești îți vine!

Dar.. stai, ce se întâmplă?! În oglinda coasei au apărut semne bune, semne care o vesteau că are de lucru. Și unde nu mi s-a arcurit sluta nene ca o pisică, gata să sară, și-a întins mâna cu degetele osoase de parcă ar fi chemat pe cineva iar din gură a pornit să șuiere ca șerpii. Pe măsură ce șuiera clănțănindu-și dinții, cărbunii stinși ai ochilor i se învâlvorau și azvârleau scânteii ca

din mii de amnare. Apoi, la un semn dat cu capul și a unui cuvânt șoptit, un stol de licurici s-au așezat unul după altul, făcând o punte de la ea până la haita slobodă. Pe această punte, Baba Hârca le-a trimis puiandrilor tărie și putere amestecate cu înverșunare și ură. Când i-a văzut suficient de întăritați, vrăjmașa a tot ce-i viu și ființă, s-a pornit să danseze și să țopăie, scoțând pe nări flăcări negre, de iad. Dincolo, javrele , când au văzut focul negru au prins a se înălța ușurel pe picioare, sprijinindu-se pe cozi, în așteptarea poruncilor tartoriței.

- Acum luați cu asalt Palatul de Aer și Lumină; în el se află rădăcinile puterilor nesuferitei Vieți! Distrugeți tot!

De astă dată, Viața nu mai era în apele sale și o presimțire neagră îi umbrea ziua. La început o încercase un fel de slăbiciune și în somn greu, ca de plumb, îi da târcoale. Ce se petrecea cu ea acum? Sigur era ceva necurat! Cățelandrii, conduși de Hârcă înconjuraseră palatul și erau hotărâți să lupte până la ultima suflare. Viața privi din turn bestiile și hotărî să nu se dea bătută pentru

nimic în lume. Am nevoie de un aliat și singurul în care am încredere este doctorul. I-a trimis bătrânului doctor un mesaj de ajutor și acesta, de cum l-a primit, nu a zăbovit niciun pic. A luat cu sine o sticlură pe care scrisese mai demult niște semne ciudate, un ac lung, căruia el îi spunea *seringă* și a venit la patul pe care zăcea Mihaș, abia respirând. I-a trecut mâna peste fruntea înfierbântată, și-a plecat urechea pe pieptul băiatului. A ascultat mult și cu încordare. Ce-o fi auzit și ce-o fi înțeles, numai el știe, deoarece și-a clătinat capul mare și chel a nemulțumire. A luat seringă și a înfipt acul în carnea copilului, parcă să oprească frigurile ce-o scuturau, zicând:

- Domnișoară Viață, primește ajutorul pe care ți-l dau după puterile și priceperea mea!

Să doarmă și să nu vorbească puștiul până mâine dimineață, apoi vom vedea cum o să fie, și a plecat. Pe drum se gândea: ei, cum o să fie?! Bine o să fie, că doar ne cunoaștem cu Tartorița de mult. Am dat noi piept și altă dată cu ea... Cu ochii minții urmărea lupta: vedea batalioanele de spiriduși trimise

Înaintând disciplinat, atacând sistematic și spulberând orice împotrivire. Mai vedea cum la urletele de mânie neputincioasă ale javrelor Hârca își ciulea urechile, pricepând că vine primejdie. O zărea prăvălindu-se ca turbată asupra flăcăului și un zâmbet ghiduș îi înflori în colțul gurii. Buzduganul Vieții trântea grindină de lovituri în capul Hârcii dar aceasta, întărâtată, fixa cu ochii ei scăpărători un singur loc: gâtul băiatului. Acolo trebuie să atingă ea cu lama coasei. Și poate ar fi reușit de nu soseas la vreme vijelia spiridușilor. Ascuțiți ca săgețile, aceștia zburau în toate părțile și o izbeau pe Baba Hârca în cap, în găvanele ochilor, în gură, în piept, peste tot, de se clătina ca bătută de vânturile stepelor. Mai pune acum și loviturile date de Viață cu buzduganul ei neobosit și o să înțelegi graba cu care Hârca puse în practică îndemnul proverbului: *Frica este rușinoasă dar e sănătoasă*. De altfel, o mai făcuse și alte dăți, dar parcă niciodată nu-i păruse așa rău. Și tocmai astăzi, când era sigură de pradă... Fugea și plângea deoarece presimțea vremuri și mai grele. De când intrase în joc și afurisitul de vraci, nu era zi de la Dumnezeu să nu aibă necazuri,

arde-l-ar focul pe el și pe nemernicii
ăia de spiriduși adunați din
mucegaiuri, din felurite ierburi...
Uită-te ce-i este dat ei să
pătinească, ea, fostă a lumii
stăpână, ea, care visa o împărăție a
întunericului și a tăcerii de la răsărit
la apus, de la miază zi la miază
noapte. În Palat, Viața își îmbrățișa
prieteni, mulțumindu-le că i-au stat
în ajutor ca să iasă învingătoare.

A doua zi, când a venit doctorul,
așa cum promisese, l-a găsit pe
Mihuț tras la față, cu ochii
încercănați, totuși vesel și bine
dispus. Și-a aplecat iar capul pe
pieptul băiatului și a râs, cu urechea
să prindă în auz ce mai era
înăuntru. Ce-o fi auzit și înțeles și
de astă dată, tot el singur știe. Nu a
mai clătinat capul ca rândul trecut,
ci a spus părinților lui Mihuț așa:

- S-a terminat! Fiți atenți, mai ales
tu, copile. Ia seama ce ți se spune.
Ți-ajunge cât ai pătimit! L-a sărutat
duios, gândindu-se cu mulțumire că
Mihuț era înc-o izbândă a lui și a
surorii sale, Viața. Călcând agale,
doctorul se îndrepta către casă;
acolo-l așteptau grozav de multe
treburi.

Povestea bătrânului înțelept

Motăneii Capone și Ziurel de Ziuă se născuseră în casa unui înțelept care, din copilărie, iubea nespus de mult pisicile. Când Capone a împlinit două luni, era mai înalt decât fratele său Ziurel , părând și mai în vârstă. A avea un cap mare și rotund iar coada, ei bine, coada era ca de vulpe. Într-o zi, Bătrânul Înțelept i-a chemat pe cotoi și le-a spus:

– Băieți, vreau să vă învăț multe din tainele filosofiei, istoriei, geografiei, plus câte ceva despre tehnicile de supraviețuire. Poate că învățăturile mele vă vor fi de folos;

viața e plină de ciudățenii... Zis și făcut. Motăneii era ageri la minte și dornici să afle lucruri noi. Au învățat câteva tehnici de luptă, graiul păsărilor, al animalelor și tot ce a crezut Bătrânul Înțelept că le va fi necesar în viață. Nu de puține ori auziseră de la bunul stăpân și prieten: cu cât știi mai multe, cu atât ești mai protejat împotriva necazurilor vieții; cu toate acestea, se spune că unde se află multă știință este și mult necaz și cine cunoaște multe are și multă durere. După ce nu voi mai fi, să plecați în lume; eu propun în Grecia, la prietenul meu, starețul Manolakis, de la Sfântul Munte. Dacă doriți să vă căutați norocul în alte zări ale lumii, nimic nu vă reține. Totuși, înainte de-a pleca, uități-vă în sertarul de jos al bibliotecii; am în el scrisori de la cunoscuți din toată lumea. Dacă ați ales destinația, luați cu voi plicul primit de-acolo; când ați ajuns, căutați persoana care mi l-a expedit și omul acela vă va ajuta necondiționat... Nu mult după această discuție, Înțeleptul i-a strigat pe Capone și pe Ziurel de Ziuă, care au venit în fugă:

– Prieteni, mi-e cam frig, n-ați vrea să vă culcați lângă mine în

această seară ca să-mi țineți de cald?

- Cum să nu, au răspuns motanii și s-au cuibărit la pieptul bătrânului.

În dimineața zilei următoare mâna Înțeleptului nu le-a mai mângâiat, ca de obicei, blănița și Capone a înțeles că bunul stăpân, mentor și prieten... murise.

- Mă tem că s-a întâmplat ceva îngrozitor cu tăicuțul nostru, zise încet.

- Ce s-a întâmplat, întrebă Ziurel, întinzându-se.

- Nu mai este... A murit!

Gândurile motanilor erau acum o lume de umbre și amintiri în dimineața care strălucea precum argintul. Totodată se simțeau descumpăniți de nepăsarea Naturii.

- Capone, durerea noastră pare un dușman de temut; va trebui să luptăm cu noi înșine și să-l învingem!

Trist, și-a pus boticul pe fruntea Înțeleptului într-un ultim sărut, apoi și-a rotit ochii prin casa în care petrecuseră niște ani minunați.

- Alerg la preot; tu gândește-te cine ar putea să ne ajute, că noi singuri nu ne vom descurca... Sunt multe de făcut...

După plecarea lui Ziurel, Capone s-a urcat pe pat, lângă *tăicuțul său *și, cu lacrimi în ochi, prinse a-i săruta mâinile. Vai de mine, era să uit lumânările ; dintr-un salt a fost pe dulap, alegând patru lumânări mai groase și vreo douăsprezece mai subțiri. A tras un scaun la marginea patului și , într-o cană cu vin a pus cele patru lumânări pe care le-a aprins. La lumina acestora, chipul bătrânului înțelept părea viu. Motanul ofta de ți se rupea inima :

- Tăicuțule drag, tăicuțule drag, mâinile tale sunt atât de reci...Și fruntea-ți este rece ca marmura...Aș vrea să-ți dau viață de la mine dar nu știu cum să fac...Sunt un biet motan, nu cunosc arta medicinei...

- Nimeni nu poate face asta, fără doar bunul Dumnezeu! Nici măcar acest foarte înțelept prieten al meu...

Speriat, Capone se întoarce către ușa în cadrul căreia stătea ...părintele Manolakis, venit de la Sfântul Munte cu treburi la Patriarhie și, bineînțeles, nu putea să vină la București fără să-și viziteze prietenul din copilărie.

-Părinte, pot să întreb ceva pe sfinția voastră?
- Da copile, și de voi putea, te-oi lămuri...

- Părinte, la ce i-a folosit să adune atâta înțelepciune dacă a fost singur toată viața?

- Grea întrebare fiule și mai greu răspunsul. Dar uite că vine Ziurel de Ziuă însoțit de părintele Caramihai.

- Domnul fie cu voi...Ei, dar ce văd, părintele Manolakis!

- Chiar el, sfinția ta, chiar el, zise preotul de la Sfântul Munte, îmbrățișându-l pe părintele Caramihai. Ce zodie fără milă a

făcut să ne adunăm iar, toți trei, sub același acoperiș... Da

, ca pe vremea copilăriei, la părintele Sultana. Din păcate, cel mai bun dintre noi s-a prăpădit și uite, au rămas copiii singuri... Mi-e tare milă de ei!

- Sfințiile voastre nu doresc să bea un pahar de vin? Tăicuțul păstra o sticlă veche, veche, tocmai pentru revederea despre care vorbea cu multă bucurie. Spunea că vă veți întâlni toți trei, la 50 de ani după absolvirea Seminarului.

- Da, Capone, prietenul nostru n-a terminat Seminarul, dar pe Dumnezeu nu l-a uitat! Să știți că părintele Sultana, pe acest prieten trecut acum în lumea dreptilor, l-a iubit cel mai mult. Atât eu cât și părintele Manolakis am primit câte o sticlă identică de la preabunul preot Sultana. Le vom destupa la la mormântul tăicuțului vostru, cu ocazia pomenirii de un an.

- Copii, dorința prietenului meu era să vă iau la mine, în Grecia... Cum nu mai am treburi la Patriarhie, mă voi ocupa de

vânzarea casei, dar dacă doriți s-o păstrați... Gândiți-vă bine, este timp.

- Greu s-o vindem, greu s-o lăsăm de izbeliște. E casa-n care noi am copilărit, și...Dar faceți Sfinția voastră cum credeți că e mai bine.

.....

Buruieni, atât mai rămâne din visele noastre...murmură, șergându-și lacrimile, starețul Manolakis.

Cărăbușul (1)

Cărăbușul avea obiceiul de-a mă vizita din trei în trei seri. De fiecare dată îmi spunea o poveste nouă și atât de interesantă încât îi așteptam cu nerăbdare venirea. Chiar și motanul Al Capone era foarte agitat înaintea sosirii noului meu prieten, care povestea atât de frumos. Se înserase de-a binelea, dar cărbușul, care era de o punctualitate exemplară, întârzia. Mă gândeam că i s-a întâmplat ceva și voiam să pornesc în căutarea lui. Poate are nevoie de ajutor... Noaptea, în pădure se petrec și lucruri nu tocmai plăcute. Luasem lanterna, hotărât să-l gădesc, când, povestitorul nostru s-a lăsat în zbor pe bustul marelui filozof Socrate, aflat pe masa de lucru.

- Ce-i cu tine, de ce ai întârziat? L-am luat eu la rost.

- Nu din vina mea, a răspuns el. Tu ești vinovatul!

- Cum așa? Te-am jignit cu ceva, am spus vreo aiureală ori ai dat un alt înțeles vorbelor mele? Fă-mă să pricep!

- E destul de simplu! Vrei să-mi spui la ce-ți trebuie monstrul acela care stă întins, cât e de lung, pe sofa?

- Te referi la Al Capone? Motănelul este prietenul meu, așa cum, de altfel, ești și tu.

- Nu știam că printre prietenii tăi se numără și un... mamut lânos; ia uite câtamai codoiul are!

- De ce ești rău și vorbești urât despre el. Ce ți-a făcut pisoiașul ?

- Asta mai lipsea! Brrr! Mă ia cu frig numai când îi văd ochii aceia migdalați. Seamănă cu un pisicozaur dar este mult mai mare. Pe de altă parte, știu sigur că pisicozaurii nu aveau motor, pe când ăsta... auzi-l

cum face! Mă mir că nu scoate și fum...

Privirea lui Capone părea să spună: „Dă-l încolo de cărăbuș. A îmbătrânit degeaba... O biată gănganie grasă.” Dintr-un salt pisoiiul a fost pe birou, s-a apropiat de cărăbuș, fixându-l cu privirea, și a mârâit furios: „Cară-te!”

De spaimă, bietul cărăbuș a început să tremure, adresându-mi-se:

- Sunt foarte bătrân și am trecut prin multe, dar n-am auzit ca vreun animal să grăiască omenește!

- Nici eu, zise Al Capone făcându-mi cu ochiul și s-a întins leneș pe divan.

Aceasta era prea de tot pentru musafirul meu, care și-a desfăcut aripile, luându-și grăbit zborul. Atât de înspăimântat era sărmanul, încât a uitat să-mi spună la revedere.

Cărăbușul (2)

Într-o frumoasă noapte de septembrie, m-am pomenit cu prietenul meu, cărăbușul. Era așa de abătut că-mi venea să-i plâng de milă. Tăcut, privea pe fereastră. Degeaba încercam să leg o discuție cu el, doar-doar își va reveni.

– Care-i baiul, l-am întrebat, ți-e frică de iarnă sau ți s-au înecat corăbiile?

– Nici una, nici alta... Dar mă tem că nu mai înțeleg sensul celor cu care m-am obișnuit, parcă o mână uriașă le-ar fi răvășit pe toate...

– Iartă-mă, prietene, dar nu pricep și pace.

- Ascultă cu luare-aminte și-ai să te lămurești numaidecât, zise suspinând, și dădu drumul poveștii:

Eram copil. Pe atunci locuiam cu toți ai mei, frați, surori, părinți, bunici, într-un copac imens, din spatele chiliei Pustnicului de un Veac. Sihastrul aducea apă într-o căldare grea, din lemn; îi trebuia pentru el, pentru pisica lui și pentru cele câteva tufe de roșii din fața chiliei, iar sâmbăta se îmbăia. Toate bune și frumoase, prietene dragă, însă izvorul se găsea departe... cale de mers trei sferturi de ceas pentru cineva tânăr. Pentru pustnicul bătrân și slăbit de posturile pe care le ținea cu sfințenie – și asta de pe când era un copilandru – distanța se dubla. Bătrânul mergea spre izvor, discutând cu umbra lui: „De ce să mă duc atât de departe să car apă, când eu degrabă obolesc și mă lasă puterile pe zi ce trece. Căldarea, ușoară cândva, pare azi mai grea decât ieri. Dar mâine, cine știe de voi putea măcar s-o ridic?! Atunci, de roșiile mele ce se va alege? Dar pisica? Sigur, va suferi și ea, sărmana... Voi încerca să-mi ridic o altă chilioară, mai lângă izvor.” Văzând un arbore doborât de vânt, omul nostru a zăbovit un minut ca

să-și mai tragă sufletul. Nici nu băgase seama că o dihanie de urs, mare cât un bou, s-a oprit la câțiva pași de el. Când s-a ridicat de pe buștean, pustnicul a zărit namila și, bucuros, l-a întrebat:

- Ei, dar ce te mână încoace pe tine, prietene? Din câte țin minte, pădurea începe să se rărească, zmeură nu prea este, nici coacăze...

Am uitat să-ți spun că sihastrul cunoștea graiul tuturor ființelor pădurii.

- Tu, sfântule; am auzit întâmplător gândul pe care-l rosteai cu voce tare, crezându-te singur, pesemne. Va să zică, vrei să pleci... să te așezi mai aproape de izvor, nu-i așa?

- Da, ursule. Obolesc, nu mai am rezistența de altădată...

- Păi, dacă este așa precum spui, grăi ursul, du-te cu Dumnezeu. Să știi însă că nu doar izvorul va fi mai aproape, ci și mulți oameni. Tu, de ei, te-ai înstrăinat de-un veac, preferând societatea fiarelor și a copacilor. N-ai vrea să stai în

continuare aici? Eu promit să-ți aduc apă de trei ori pe săptămână. Ce zici, rămâi?

Dându-și seama că datorită unui gând răzleț, venit nu de la Cel de Sus, era pe cale să piardă prietenia ursului, a spus:

- Nu mai plec, rămân cu voi!

Auzind aceasta, ursul a luat căldarea și a fugit într-un suflet la izvor. Când s-a întors, i-a întins bătrânului său prieten un fagure cât o basma, pe care l-au împărțit frățeste în chilia pustnicului.

- Bun, am zis eu, și de ce te afectează pe tine că sihastrul n-a mai plecat?

- Of, Doamne, oftă cărăbușul, nu asta-i problema!

- Atunci?!

- Astăzi, acolo, în jurul izvorului apar tot mai multe turisme și mai mulți oameni...și corturi...

- Da, și ce-i?

Boabe de rouă curgeau din ochii prietenului meu când m-a întrebat:

– Și urșii, urșii de unde mai beau apă?

N-am avut timp să-i răspund, că-și luase zborul...

Jurământul piseiului

- Deh, ce să-i faci?! Chiar și mare trebuie să respecti sfaturile părintești, zise pe un ton aspru cărăbușul care mă vizita la spital o dată la trei zile, după ce avusesem accidentul datorat, în totalitate, neatenției mele.

Grăbit, nu acordasem atenția cuvenită semaforului și am fost lovit de o mașină care circula regulamentar... De aceea mă aflu acum internat la Urgență.

- Cum te simți după operație? a întrebat cărăbușul, în timp ce pune pe noptieră un borcan cu miere, o sticlă de apă minerală și niște portocale.

- Nu am de ce să mă vait; mâncarea este bună, personalul medical atent, profesorul vine anume pentru mine, de câteva ori pe zi... Mă mai vizitează și niște prieteni moraliști... Joi mi se va scoate ghipsul, apoi va trebui să fac o lună gimnastică medicală, pentru recuperare. Pe-acasă ce mai este; rândunelele au scos pui?

- Da, sunt patru pui gălăgioși, pe care-i hrănesc toată ziua și tatăl rândunel și mama rândunică. Doar Bestia cu motor, am vrut să zic Al Capone, îi privește cu lăcomie.

- Nu-ți face griji din cauza motanului, el îi studiază cu intenții bune, nicidecum să le facă vreun rău...

- Așa crezi dumneata, prietene, dar eu i-am văzut privirea!

- Singurele păsări care trebuie să se ferească de el sunt coțofenele, și asta tot din vina lor; lăcomia pierde omenia...

- Ce treabă are lăcomia cu mamutul blănos și coțofenele, ori ai

luat-o razna din pricina medicamentelor? mârâi cărăbușul.

- Are, și-o să-ți povestesc imediat; după aceea nu-l vei mai suspecta pe bietul motănel, care-i un munte de bunătate.

- Mie-mi spui? Un munte, da, dar nu de bunătate, pufni supărat prietenul meu. Hai, dă-i drumul! Sunt curios ce vei mai născoci, doar ca să-l scoți basma curată.

- Atunci ascultă și nu-i mai intenta pisiului proces de intenție! Când Al Capone „pornește motoarele”, de fapt el toarce fire din care păianjenii vor țese rochița rândunicii. Avându-se bine cu păianjenii, motanul observă puii de rândunică tocmai pentru a ști câte sculuri toarse le trebuie țesătorilor pentru cinci rochițe. Astfel, când vor pleca spre Africa, toate rândunelele vor fi elegant îmbrăcate și vor face impresie bună.

- Bine ai mai întors-o din condei prietene, dar eu sunt sceptic. Pe de altă parte, nu mi-ai vorbit nimic despre coțofenele care trebuie să se ferească de monstrul tău, deși, fie vorba între noi, orice ființă

cu capul pe umeri ar trebui să se păzească de el.

- Dai dovadă de răutate gratuită și nu te credeam în stare de așa ceva! Până la urmă, te vei convinge, dar s-ar putea să fie prea târziu. Uite cum stau lucrurile: acum șase luni, când era un puișor care-mi încăpea în palmă...

- Vai de mine, vrei să cred că mamutul are doar șapte luni?! Imposibil!

- Al Capone are aproape șapte luni, e un pui.

- Mă îngrozesc! Dacă la șapte luni arată așa, la maturitate va fi cât King Kong; feritu-ne-a Sfântul și nu ne-a ferit... Să știi că eu o să-mi adun neamurile și-o să plecăm în lume. Mai bine pribeag decât în preajma lui King Kong al tău!

- Nu mă lași să continuu, ca să te luminezi odată pentru totdeauna?

- Ba da, ba da... auzi, are numai șapte luni, Doamne păzește și apără!... bietul cărăbuș scuiță în sân, făcându-și semnul crucii.

- Cum spuneam, la începutul toamnei, pisoiul se plimba prin grădină liniștit și fără griji. Deodată, o blestemată de coțofană se lansă în picaj, vrând să-l ia în gheare și să zboare cu el. Norocul lui Al Capone a fost că Țopi, mamă-sa, nevăzându-l în cameră, a pornit în căutarea lui, mai ales că era și ora mesei. Știind cam de ce este în stare pisica mamă, coțofana a lăsat puiul, zburând înspăimântată în vârful celui mai înalt salcâm. Spre marea mirare a mea și a lui Țopi, pisicuțul nu se speriasse și nici rănit nu era. De-atunci, pisoiul a jurat că va duce o luptă crâncenă pentru stârpirea hoților care se ascund sub diverse nume, cum ar fi: gaiță, coțofană sau țarcă.

- Se prea poate să fie așa cum spui, dar eu am totuși o îndoială...

_Zău?Și care-i aceea?

De ce tot păsăretul – vrăbii, sticleți, pițigoi – se-ascund, năpădiți de spaimă, când îi văd privirea drăcească, ațintită asupra-le?

N-am apucat să-i mai răspund. Pe ușă intrau asistenta

șefă și profesorul, care m-au luat în primire:

- De ce-i fereastra deschisă? Nu cumva ai fumat în salon? mi se adresa profesorul, cu o urmă de surâs în colțul gurii.

Mi-am plecat privirile spășit. Dacă i-aș fi zis ceva despre vizita cărăbușului și discuția avută cu acesta, în mod cert, m-ar fi transferat la Psihiatrie...

Prietenia

Ghemuit într-o adâncă milă de mine, o noapte întreagă m-am visat liber, zburând pe deasupra pădurii. Dimineață am rugat vântul să-l caute pe tatăl meu și să mi-l aducă degrabă. Rugămintea fierbinte a fost ascultată și, pe dată, aripile nevăzute ale vântului au început să bată, unduind vârfulurile semeților fagi și stejari. Cam peste douăzeci de minute, tata intra prin fereastra întredeschisă.

- Nu cumva îți plângeai de milă, fiule?

- Ba da... Prizonier în cutia de lemn și plasă de sârmă, oricine devine pesimist. Mă întreb dacă voi scăpa vreodată din această închisoare.

- Ei, băiete, mi-a spus vântul unde te afli și a descris totul, cu lux de amănunte. De aceea m-am gândit să vin însoțit de bunii mei prieteni, cariul și fiii săi. Sunt pricepuți și te vor ajuta să evadezi.

- Noi ne apucăm de treabă, zise bătrânul cariu. Hai, copii, să-l salvăm pe fiul prietenului cărăbuș!

Lucrând cu migală, aceste mici sfredele vii au decupat, în mai puțin de două ore, o bucată de lemn cam cât o monedă. Îțindu-și capetele pe marginea borții, carii tineri m-au invitat șmecherește să părăsesc închisoarea:

- Ia-ți viteză, moșule! A fost mai ceva decât scenele cu evadări din filmele rusești, jur. Distracție de distracție, frate!

- Acum plecăm cu toții, spuse tata,

- Nici gând, se împotrivi cariul cel vârstnic. Noi rămânem. Uite, acolo mai sunt închiși un gândac cu antene lungi, pare-mi-se... un gândac croitor și alături o rădașcă. Trebuie să simtă și ei bucuria de a fi liberi, nu-i așa?! Cu toate aceste fapte neamul nostru se va mândri cândva; poate chiar vom scrie o cronică de familie, care va da bine alături de arborele genealogic. Pe de altă parte, prietenii la nevoie ți-i cunoști. Voi duceți-vă acasă – doamna cărăbuș este foarte speriată și plânge, neștiind, sărmana, unde-i sunt fiul și soțul!

Înainte de-a porni în zbor spre casă, tatăl meu a lăsat pe dulap un bilet pe care scrisese:

SĂ ȘTIȚI CĂ LIBERTATEA
ARE ACELAȘI PREȚ ȘI PENTRU
INSECTE, ȘI PENTRU ANIMALE, ȘI
PENTRU OAMENI!

Rătăcit lângă un luminiș

Rătăcit lângă un luminiș, puiul de cioară gândea cu voce tare: "Încă o noapte adăugată la celelalte și nu mai apuc dimineața. Am plecat să-i caut pe-ai mei, dar mi-am găsit sfârșitul..." Tresări auzind un glas care i se adresa, cam nepoliticos, e drept. Ciorică privi cu toată atenția de jur împrejur dar nu văzu pe nimeni. "Mi s-o fi năzărit de foame sau de oboseală..."

- Băi cărbune cu cioc, de ce nu vii aici?!

Privind în sus, văzu la gura unei scorburi o mutră îmblănită, cu

niște ochi rotunzi și un botișor nostim. Întrebă:

- Dumneavoastră vorbiți cu mine? Eu sunt "cărbunele cu cioc"?

- D-apoi cu cine altcineva! Ce cauți pe-aici acum, la sfârșit de octombrie? Părinții tăi nu ți-au spus că nu-i bine să umbli dezbrăcat prin frig?! Poți să te căptușești cu vreo răceală de cea mai mare frumusețe și-o să faci la injecții!...

- Eu nu cred că mai am părinți. De două săptămâni au plecat și duși au fost. Îi caut de zece zile dar nici urmă de ei. Mi-e teamă ca nu cumva să le fi făcut felul vânătorii...

- Fugi de-aici, vorbești prostii! Hai odată, saltă-te pe creangă și vino-ncoace. La mine este cald și destul spațiu. Unde mai pui că scorbura cealaltă, din spate, e plină ochi cu tot soiul de bunătăți: alune, măceșe, nuci, porumb.

- Vă mulțumesc, se înclină Ciorică politicoș, dar am fost de sute de ori sfătuit să nu mă încred în străini și nici să accept ceva de la o persoană pe care nu o cunosc.

- Sigur, toți am primit genul acesta de sfaturi, dar mi se rupe inima văzându-te acolo, în marginea luminișului, singur și zgribulit; parcă ai fi un pui de bogdaproste. La noapte va cădea brumă, iar frigul se va înteți... Tu ești îmbrăcat cam subțirel, o să dai de naiba.

- Regret că trebuie să vă refuz, dar...

- Gata, moară hodorogită, ai dreptate! Întâi trebuia să mă prezint și apoi să-ți fac invitația de-a pofti în vastul meu palat din scorbură! Eu sunt Veverițoiul cel Gras și, pentru o perioadă mai îndelungată, locuiesc singur, nevastă-mea fiind plecată la copii, să aibă grijă de nepoții noștri. Nu vine până când nu iau elevii vacanța de vară. Acum, dacă ți-am spus cine sunt, vrei să urci?

- Îndată, domnule Veverițoi, urc îndată!

În timp ce cărbunele cu cioc suia creanga cu dexteritate, Veverițoiul cel Gras lovea de zor două nuci, una de cealaltă. Nu peste multă vreme, se auziră din copacii mai îndepărtați și alte lovituri.

- Este un semnal de-al nostru, explică Veverițoiul puiului de cioară. Mi-am rugat prietenii și rudele veverițe și veverițoi să vină în luminiș, ca să mă ajute.

- Eu nu pot să vă ajut, domnule? M-ați primit în casa dumneavoastră, deci trebuie să mă fac și eu, cumva, util!

- Ia te uită la el, zâmbi Veverițoiul. Află, băi cărbune cu cioc: motivul pentru care i-am chemat pe toți, ești tu!...

- Ciocul mic! se răsti Veverițoiul cel Gras zburându-și blana, vrând să pară impunător. Hai, jos, au început să sosească veverițele!

Când au coborât, lui Ciorică nu-i venea să creadă: tot luminișul era plin de veverițe și veverițoi. Urcat pe o buturugă de stejar, Grasu i-a făcut semn puiului de cioară să vină alături de el și au salutat amândoi mulțimea de veverițe.

- V-am chemat, dragi prieteni, deoarece singur nu mă pot descurca. Uitați-vă bine la cărbunele

ăsta cu cioc, el este prietenul și musafirul meu.

- E un cioroi, e un cioroi! strigară niște veverițe.

- Inexact! răcni Veverițoiul cel Gras. Este un pui de cioară orfan și fără hăinuțe.

Un veverițel cu urechea sfârtecată zise în surdină:

- Tot cioroi este!

- Ascultă, Roșcatule! se adresă Veverițoiul cel Gras lui Ureche Sfârtecată. Poți să ne spui și nouă cu care anume ocazie ai făcut... buba la ureche?

- Ce rost are, unchiule! Știți cu toții că m-a prins jderul cel mare și rău, pe când eram copilandru.

- Da, știm, dar mai știm că te-a scăpat din ghearele jderului un cioroi. Este adevărat?

- Mda, dar nu ăsta de-aici, pufni țâfnos Roșcatul, mișcând nervos din mustăți.

- Evident că nu, dar dacă binefăcătorul tău este tatăl cărbunelui cu cioc?!

- Iartă-mă, nu m-am gândit. Regret din suflet cele spuse.

- Bine, acum hai să vedem ce-i de făcut pentru a-l îmbrăca pe-ăsta micul; uitați-vă la el cum tremură.

- Eu o să-i fac o mândrețe de cămășuță, se oferi o veveriță în etate.

- Iar eu o să-i fac un pulovăr din fire de lână și gânduri bune, sări o alta, împungând aerul cu niște andrele din ace de pin.

- Mai ușor cu laudele; întâi să facem rost de material!

- Asta nu-i o problemă; pânză pentru cămașă luăm de la sperietoarea din via pădurarului, material de palton scoatem din haina sperietoarei... Ba avem și fetru pentru o pălăriuță, se băgă în vorbă nevasta Roșcatului. Cât despre lână... n-am habar.

- Știu eu! Toate privirile s-au întors către Veverițoiul cel Gras. În curtea pădurarului este un cais uriaș. Sus, între crengile cele subțiri, este un pulovăr de copilaș pe care l-a agățat vijelia de-acum o lună.

- Ura! Ura! Trăiască pădurarul! Trăiască vijelia! strigară veverițele și porniră în goană spre cantonul pădurarului.

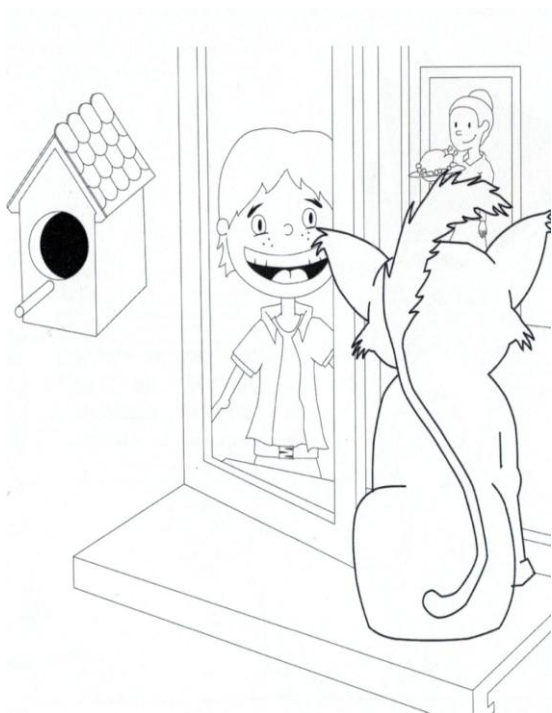
- Să mă anunțați când toate lucrurile puiului vor fi gata, strigă Veverițoiul cel Gras în urma veverițelor.

- Tu mergi la croitor să-ți ia măsurii. Uite-l colo, ronțăie o nucă, ascuns după tufanul cel mic, cu crengile lăsate la pământ. Este cel mai priceput din pădure. Și ai grijă, nu căsca ochii pe drum, întoarce-te repede, că te aștept cu masa.

Într-adevăr, când s-a întors Ciorică, pe masă erau alune și nuci decojite, iar în scorbura licuricii luminau interiorul ca ziua, deși afară se lăsase noaptea.

Ei, acum vă întreb pe dumneavoastră: Cine credeți că se

plimba țanțoș prin luminiiș, îmbrăcat frumos, cu straie noi și pălăriuță pe cap, spre marea mulțumire a Veverițoiului cel Gras, salutând în stânga și-n dreapta mulțimea de veverițe ieșite să-l admire? Nimeni altul decât Ciorică, bulgărele de întuneric sau... cărbunele cu cioc!

Stejarul

Gândul șleampăt al marelui stejar se încovoia sub rafalele ploii și ale vântului dezlănțuit, iar sporii negri ai agoniei deja i se lipiseră de crengi. Un praf de rumeguș se scurgea pe sub scoarța-i aspră, izbindu-l cu realitatea crudă: El nu mai este ceea ce fusese atâtea sute de ani! „Chiar și așa, tot mă voi arunca în lupta cu oțelul”, își zicea semeț, uitând că azi era doar un contur cu frunze rare. Visa o război crâncenă, cu care se lăuda oricui, arătând cu vârful către gate:

- Când toate astea se vor termina, seva bătrânilor copaci transformați în cherestea, bârne sau furnir se va năpusti ca un blestem asupra celor de la gater și-i va imobiliza pentru totdeauna într-un montaj transparent, ca pe niște uriașe insecte în sicrie de chihlimbar. Ceva ca un duh îl îmbia să doarmă, însă el voia să vadă petrecerea de sărbătoare a oamenilor, care părea să fie în toi. Un ultim pahar nu era și ultimul... un ultim fum de pipă se continua la nesfârșit... „Răul trebuie plătit cu rău!” Concentrându-și întreaga voință, strigă:

- Acesta-i momentul să ne răzbunăm. Învăluți-i în sevă, fraților!

Taina lui nu mai era taină; mintea lui, cândva clară ca un torent de munte, nu mai era decât o mocirlă în care colcăiau lipitorile morții, dornice să-i apuce visurile. Nici lumina sălbatică a dimineții, nici țipătul vulturilor din înalturi nu-i aduseseră vreo alinare, așa cum se întâmpla de obicei. În zorii zilei strigă iar:

- Răzbunați-vă, fraților!

O dără prelungă de plăcere l-a cutremurat și s-a prăbușit la pământ, strivind în cădere zeci de cuiburi de păsări și stârnind albinele sălbatice. Cum zăcea nemișcat la pământ, niște vorbe șoptite i-au grăbit sfârșitul:

– Putregaiul ăsta nici de foc nu mai este bun...

Oftând, el, semețul stejar, își dădu ultima suflare. Cohorte de cari și furnici îl năpădiseră...